

HOMES I DÉUS

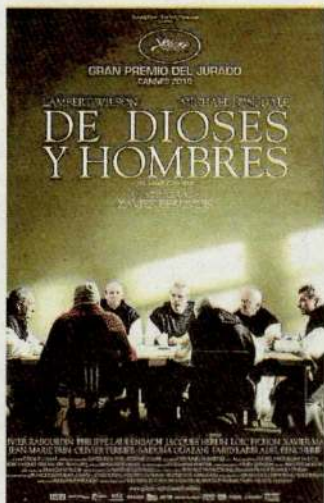
Entre les pel·lícules que et deixen clavat a la cadira hi ha *De dioses y hombres*, dirigida per Xavier Beauvois, que han estrenat amb l'aura del premi del jurat de Canes i amb l'aroma dels films bastits pels esperits indòmits i tossudament independents. L'espectador queda vivament impressionat, no pas per la gosadia formal de les imatges, sinó per la contundència de la profunditat dels personatges que se'ns mostren.

En altres paraules, el film narra la vida d'uns monjos cistercencs —la seua vida monàstica— a Algèria, en un moment de pura guerra civil entre islamistes i l'exèrcit algerià. El desenllaç és previsible a cada passa. La vida monàstica hi apareix en els seus detalls més precisos: la vida intel·lectual, el silenci, el treball manual i les greus decisions que han de prendre en un moment de crisi. L'espectador queda interpel·lat constantment per les accions que la pel·lícula mostra. En aquests sentit, el film és poderós perquè les preguntes dels monjos esdevenen també les preguntes de l'espectador: et quedaries en una situació semblant? Series un heroi amb l'ànima de ferro colat? T'amagaries sota el llit com l'amable monjo vellet? Fugiries? Tindries por?

En efecte: el dia de la projecció, el cinema era ple i contradeia les veus estúpides dels capitalistes que sostenen que només es poden fer pel·lícules espectaculars i comercials. Ara bé, allà on el film excel·leix és en retratar l'esperit de l'abat de la comunitat, en especial, en la lectura del seu testament en forma de carta d'una profunditat exemplar.

I finalment, allò que el film mostra és un altre estil de vida a les antípodes del nostre viure quotidià: els monjos, amb la seua actitud d'ajuda, amb la seua alegre pobresa evangèlica, amb el seu vivaç viure en comunitat, mostren allò de què més ens ressentim en la nostra vida d'ara: l'aïllament, l'encapsulament, la vida girada enfora de la meditació i l'alegria.

És, potser, per això que l'espectador queda perplex, atrapat a la butaca, havent de pair un relat que depassa de molt el retrat d'un fet històric esdevingut a Algèria en 1996. Si no vaig errat, doncs, *De dioses y hombres* és una obra que cimeja per la seua aguda i profunda espiritualitat. Un film que et commou, i no és pas per les argücies del seu guió ni per la música, sinó pel viure insòlit que mostra.

PEL·LÍCULA.
Títol: 'De Dioses y hombres'
Director: Xavier Beauvois